

policejní dozor, překročil meze svého trestního oprávnění a zatížil tak rozsudek důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř., zmateční stížností nevytýkaným.

Podle druhé věty třetího odstavce § 8 zákona čís. 31/1929 Sb. z. a n. nesmí totiž při odsouzení za přečin býti uložen vyšší náhradní trest než šest týdnů; podle § 21 zák. čís. 29/1938 Sb. z. a n. vysloví pak soud, odsuzuje-li pro trestný čin uvedený v § 19, že lze odsouzeného dáti pod policejní dohled. Dáti někoho pod policejní dohled, když trestní soud přípustnost toho vyřkl, přísluší pak politickým úřadům prvé stolice a úřadům policejním v některých městech zřízeným (§ 7 zák. čís. 108/1873 ř. z.).

Byl proto podle § 290, odst. 1 tr. ř. z moci úřední rozsudek ve výroku o době náhradního trestu a ve výroku, že se obžalovaný dává pod policejní dozor zrušen jako zmatečný; obžalovanému byl pak znova uložen zákonem přípustný náhradní trest, při čemž bylo zároveň vysloveno, že lze odsouzeného dáti pod policejní dohled.

Čís. 6365.

K § 7, odst. 3 zákona čís. 89/1885 ř. z.

Při rozhodování o přípustnosti zadržení v donucovací pracovně nelze hleděti na tresty, od jejichž výkonu uplynulo do spáchání činu pět let.

Výkonem trestu je tu rozuměti výkon trestu soudního (na př. nikoli výkon zabezpečovacích opatření).

(Rozh. ze dne 26. září 1939, Zm II 222/39.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona takto právem:

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 5. května 1938, č. j. Tk VII 373/38-21, a to pokud jím byla vyslovena přípustnost zadržení obžalovaného A. v donucovací pracovně, byl porušen zákon ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. z., v ustanovení § 7, odst. 2, 3 ve znění čl. II. zákona ze dne 25. června 1929, čís. 102 Sb. z. a n. Výrok ten se jako zmatečný a nezákonný zrušuje. Jinak zůstává uvedený rozsudek nedotčen. Krajskému soudu v N. se ukládá, aby dále po zákonu postupoval.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 5. května 1938, č. j. Tk VII 373/38-21, byl A., narozený 28. prosince 1900 v Ch., tam příslušný, dělník, české národnosti, nestálého bydliště, uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174, II c), 176, II a), tr. z. a přestupkem podle § 1 zák. o tul. a odsouzen podle § 178 tr. z. se zřetelem na § 35 tr. z. k trestu těžkého žaláře v trvání osmi měsíců, zostřeného jedním

postem měsíčně. Zároveň byla podle § 7, odst. 2, písm. b) zák. č. 89/1885 ř. z. ve znění čl. II zák. č. 102/1929 Sb. z. a n. vyslovena přípustnost zadržení obžalovaného v donucovací pracovně.

Rozsudek se stal pravoplatným a obžalovaný odpykal trest dne 16. listopadu 1938. Podle výměru zemského úřadu ze dne 20. listopadu 1938, č. j. 42.125-I/7, usnesla se komise pro donucovací pracovny a polepšovny, aby v důsledku tohoto rozsudku byl A. ihned dodán do zemské donucovací pracovny.

Podle výpisu z rejstříku trestů a spisu Tk VII 85/31 krajského soudu v N. byl na A. naposled vykonán trest, uložený mu rozsudkem uvedeného soudu ze dne 6. února 1931, č. j. Tk VII 85/31-19, dne 29. února 1932, A. byl po výkonu tohoto trestu předán do zemské donucovací pracovny a byl z ní v důsledku rozhodnutí komise pro donucovací pracovny a polepšovny při zemském úřadě podle výměru ze dne 8. května 1935, č. j. 21.222/III-7, podle § 9 zák. č. 90/1885 ř. z. ve znění zák. č. 192/1929 Sb. z. a n. podmínčně propuštěn na zkušební dobu tří let.

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 5. května 1938, č. j. Tk VII 373/21, a to pokud jím byla vyslovena přípustnost zadržení obžalovaného A. v donucovací pracovně, byl porušen zákon.

Podle ustanovení § 7, odst. 3 zák. č. 89/1885 ř. z. ve znění čl. II zák. č. 102/1929 Sb. z. a n. nehledí se při rozhodování o přípustnosti zadržení v donucovací pracovně na takové předchozí tresty, od jejichž výkonu uplynulo do spáchání činu pět let. Jak plyne z doslovného znění odst. 2 uvedeného paragrafu, které nelze vykládati extensivně, je pod pojmem »výkon trestu« rozuměti výkon trestu s o u d n í h o a nikoliv i výkon na př. zabezpečovacích opatření, jakým je zadržení v donucovací pracovně, o kterém rozhoduje správní úřad na základě vyslovení pouhé přípustnosti takového opatření soudem.

Ježto, jak uvedeno, poslední trest byl na A. vykonán dnem 29. února 1932 a čin, pro nějž byl A. odsouzen rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 5. května 1938, č. j. Tk VII 373/38-21, byl spáchán v dubnu 1938, tedy po uplynutí doby delší než pět let, nebyly splněny všechny podmínky stanovené v zákoně č. 89/1885 ř. z., a to v § 7, odst. 2, 3 ve znění čl. II zák. z 25. června 1929, č. 102 Sb. z. a n., za kterých může soud v rozsudku vysloviti, že odsouzený smí býti držán v donucovací pracovně.

Vyslovil-li nalézací soud přes to v uvedeném rozsudku, že odsouzený A. smí býti držán v donucovací pracovně, porušil zákon v ustanovení § 7, odst. 2, 3 zák. č. 89/1885 ř. z. ve znění zák. č. 102/1929 Sb. z. a n.

Jelikož zmíněný protizákonný výrok nalézacího soudu měl za následek usnesení komise pro donucovací pracovny a polepšovny při zemském úřadě, jímž bylo nařízeno dodání odsouzeného A. do zemské donucovací pracovny, tedy zřejmou újmu pro odsouzeného, kterou nelze jinak odčinití, bylo vyhověno zmáteční stížnosti podle § 33 tr. ř. generální prokuraturou k zachování zákona podané a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.